

[Aksel Larsen.]

trykket af, at man på grund af befolkningens berettigede utilfredshed med Danmarks udenrigspolitik, med oprustningspolitikken, med den økonomiske og sociale politik føler trang til i den offentlige debat at tale om noget andet, og at det er derfor, man pludselig indleder så tilsyneladende hidsigte forfatningsdiskussioner.

Hvad angår socialdemokratiets opposition mod regeringen, begrænser den sig jo til den økonomiske politik, og indenfor den økonomiske politikens område begrænser den sig til det, man kalder regeringens pengepolitik eller kreditpolitik. Ja, guderne skal vide, at vi kommunister anser regeringens politik for forkastelig, men vi kan jo ikke komme udenom den sandhed, at den nuværende regering i hele sin økonomiske politik arbejder videre på det grundlag og efter den linie, der er lagt af dens forgænger, regeringen Hedtoft, og vi kan heller ikke komme udenom den kendsgerning, at alle væsentlige love, som regeringen regerer efter, er vedtaget her i rigsdagen med socialdemokratiets stemmer. Det forholder sig med denne socialdemokratiske „skarpe“ opposition, som det forholdt sig med den socialdemokratiske kritik i går her i salen af, at medicinen var taget fra de gamle. Det er jo netop sket i henhold til en lov vedtaget her i tinget med socialdemokratiets stemmer, og dengang denne lov skulle vedtages, var der ikke nogen ende på alle de lovprisninger af lovforslaget, som den socialdemokratiske ordfører kom med. Så kan man ikke få andet indtryk, end at de tilsyneladende skarpe oppositionelle ord kun skal forsøge at dække over eller i det mindste tilsløre det faktum, at socialdemokratiet har godkendt, har medvirket til, er medansvarlig for regeringens økonomiske politik.

Sandheden om Danmarks politik og om, hvem der er ansvarlig for den, kom jo tydeligt nok frem under den udenrigspolitiske debat her i tinget for en uge siden. Regeringens politik har tre og ikke to partier bag sig, og fra tid til anden og fra sag til sag kan den disponere over yderligere to støttepartier. Det være sagt, uden at det tjener til undskyldning for regeringen, men socialdemokratiet er nu engang det største af de tre atlantiske partier: uden socialdemokratiets støtte kan regeringen ikke leve en eneste dag længere.

Ja, denne bemærkning, at den ikke kunne leve en eneste dag længere, er ikke nogen opfindelse, jeg har gjort; det er noget, som jeg har læst i „Horsens Social-Demokrat“ at den fhv. minister, det ærede med-

lem hr. Carl Petersen, har sagt på et offentligt møde i Horsens for godt et halvt år siden. Ifølge referatet i „Horsens Social-Demokrat“ skal det ærede medlem hr. Carl Petersen ved den lejlighed have erklæret, at socialdemokratiet holder regeringen i sin hule hånd, og den dag det nægter regeringen sin støtte, så falder regeringen, så kan den ikke leve en dag længere. Jeg tror, det ærede medlem hr. Carl Petersen har ret, men så skal socialdemokratiet lade være med at forsøge at bilde nogen ind, at det er i så skarp opposition til den siddende regering. Det er tilslutningen til Atlantpagten og til hele oprustningspolitikken, knæfaldet for amerikanerne, der er grundlaget for Danmarks økonomiske politik og årsag til alle de økonomiske vanskeligheder. Denne politik blev indledt under regeringen Hedtoft — bevares, det skal erkendes — under eklatant brud på alle de løfter, der var givet af denne regerings statsminister.

Den nuværende regering synes at være besjælet af et vist lyssyn, hvad den økonomiske udvikling angår. Det indtryk får man i hvert fald, når man studerer den tale, der blev holdt af den højtærede finansminister, da han fremlagde finanslovsforslaget. Finansministeren konstaterede, at der var sket en bedring af bytteforholdet med udlandet; han henviste navnlig til prisforhøjelserne på det engelske marked og konkluderede i, at vendepunktet er altså nået. Jeg tror ikke, at dette lyssyn er berettiget; jeg tror ikke, der er noget hold i det. Det er rigtigt, at nationalbankens valutagæld bedredes i vintermånederne 1950—51 med 5 mill. kr. i november, med 27 mill. kr. i december, med 36 mill. kr. i januar i år og med 27 mill. kr. i februar. Derefter satte der imidlertid en ny forværring ind, med 23 mill. kr. i marts, 69 mill. kr. i april og 24 mill. kr. i maj. Der var en lille bedring på 4 mill. kr. i juni, og så var der igen en forværring med 24 mill. kr. i juli og med 12 mill. kr. i august. De første to uger af september viste en bedring på 20 mill. kr., men det hang utvivlsomt sammen med rygterne om en forestående sterlingnedskæring; ejerne skyndte sig at trække deres sterlingtilgodehavender hjem, inden værdien af dem faldt.

Altså, nationalbankens valutabalace giver ingen grund til lyssyn. Det gør handelsbalancen heller ikke. Handelsbalancens underskud lå i perioden januar—juli i år på 927 mill. kr. mod 784 mill. kr. i samme periode året før. Det svarer til små 1600 mill. kr. i underskud på et fuldt år mod ca. 1300 mill. kr. året forud. Denne forværring på 200—300 mill. kr. på et år er kommet frem